

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Tlapnet s.r.o.**, se sídlem U Schodů 122/5, Praha 9, zast. Mgr. Josefem Žďárským, advokátem se sídlem Revoluční 763/15, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2025, č. j. 3 A 83/2024-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zahájil na základě podnětu zákazníka žalobce, V. P., vůči žalobci šetření, zda byl tento zákazník ve smyslu § 63b odst. 5 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), ze strany žalobce řádně poučen o svém právu vypovědět závazek ze smlouvy v případě jednostranné změny tohoto závazku, aniž by zákazníkovi vznikly jakékoliv další náklady, jestliže s novými podmínkami smlouvy nesouhlasí.

[2] Oznámením ze dne 3. 5. 2023, č. j. ČTÚ-19 289/2023-636, byl žalobce informován o tom, že žalovaný u něj dle § 113 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích a zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), v relevantním znění (dále jen „kontrolní řád“), zahájil kontrolu dodržování povinnosti podnikatele poskytujícího veřejně dostupnou službu elektronických komunikací informovat zákazníka o právu vypovědět

podle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích bez jakýchkoli dalších nákladů závazek ze smlouvy v případě jeho jednostranné změny. Současně žalovaný vyzval žalobce, aby se vyjádřil k otázkám, jakým způsobem byla zákazníkovi oznámena změna smlouvy a proč nebyl zákazník současně s tímto oznámením informován o svém právu závazek vypovědět, aniž by mu vznikly další náklady, a aby žalobce doložil snímek obrazovky ze systému zachycující přesné znění oznámení změny smluvních podmínek a kopie dokumentů, které byly k oznámení přiloženy.

[3] Žalobce na tuto výzvu reagoval podáním ze dne 24. 5. 2023. Sdělil, že změna smlouvy byla zákazníkovi oznámena prostřednictvím e-mailu a rovněž tato informace byla zveřejněna na jeho webových stránkách. Informace o možnosti vypovědět smlouvu byla sdělována v rámci oznámení, také byla uvedena na zákaznickém portálu a je součástí bodu 9.10 všeobecných smluvních podmínek. Žalobce dále doložil zmiňované „Oznámení o zvýšení cen internetových služeb“, které mělo být přílohou e-mailů zasílaných zákazníkům. Je datováno dnem 28. 12. 2022 a není na něm uveden adresát. Jeho součástí byla též informace o možnosti vypovědět závazek ze smlouvy bez sankce při nesouhlasu s novými podmínkami. Snímek obrazovky zachycující přesné znění oznámení změny smluvních podmínek doložen nebyl, neboť dle tvrzení žalobce jeho systém takovou obrazovku negeneruje.

[4] Dne 31. 5. 2023 žalovaný požádal zmiňovaného zákazníka o doplnění podkladů pro účely probíhající kontroly, konkrétně o poskytnutí e-mailu i s přílohou, které obdržel od žalobce. „Oznámení o zvýšení cen internetových služeb“ obsažené v příloze k e-mailu, jak byly předloženy zákazníkem, se ovšem liší od výše popsané verze tohoto oznámení předložené žalobcem. Verze, kterou obdržel zákazník, je totiž datovaná dnem 27. 12. 2022 a neobsahuje informaci o možnosti vypovědět závazek ze smlouvy bez sankce při nesouhlasu s novými podmínkami.

[5] Následně žalovaný žádostí ze dne 20. 6. 2023 vyzval žalobce dle § 8 písm. c) kontrolního řádu, aby mu předložil seznam všech jeho účastníků (tj. zákazníků), kterým byla koncem roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek, a to tak, aby tento seznam obsahoval alespoň jméno, příjmení a telefonní, případně e-mailový kontakt na každého z účastníků, a v případě „subjektů“ pak název subjektu s kontaktními telefonními či e-mailovými údaji.

[6] Na tuto žádost žalobce reagoval tak, že požadovaný seznam nemůže doložit, neboť jím nedisponuje a jeho vyhotovení by bylo technicky i personálně velmi náročné a nákladné. Informační systém žalobce podle něj neumožňuje export takových dat, a to s ohledem na bezpečnost osobních údajů a ochranu obchodního tajemství. Žalobce rovněž poukázal na to, že neexistuje zákonná povinnost, aby tímto seznamem disponoval. Proto považoval požadavek žalovaného k jeho vytvoření za nepřiměřený předmětu kontroly.

[7] Žalovaný dne 7. 8. 2023 opětovně požádal žalobce o doložení výše uvedeného seznamu účastníků. Na toto sdělení žalobce dne 28. 8. 2023 opětovně reagoval tak, že tento seznam doložit nemůže, jelikož jím nedisponuje. Dle jeho názoru pak nevyhovění žádosti o poskytnutí neexistujícího dokumentu nemůže být považováno za neposkytnutí součinnosti.

pokračování

[8] Žalovaný poté v protokolu o kontrole ze dne 6. 11. 2023, č. 2305-055-00/1K, uvedl kontrolní závěr, podle něhož žalobce nesplnil svou povinnost podle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích, když v rámci „Oznámení o zvýšení cen internetových služeb“ neinformoval jmenovaného zákazníka o jeho právu vypovědět smluvní vztah, aniž by mu vznikly další náklady. Dle žalovaného dále žalobce nesplnil povinnost podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit žalovanému výkon jeho oprávnění a poskytnout mu k tomu potřebnou součinnost. Žalobce žalovanému nezaslal požadovaný seznam účastníků, jimž změnil v kontrolovaném období smluvní podmínky, a tudíž žalovaný nemohl provést kontrolu, zda byli všichni tito zákazníci informováni v souladu s § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích.

[9] Žalobce proti kontrolnímu zjištění uplatnil dne 23. 11. 2023 námitky. Požadavek žalovaného na předložení seznamu účastníků podle něj neodpovídal zásadě proporcionality, žalobce ho považoval nepřiměřený účelu kontroly. Dále žalobce zopakoval, že s ohledem na to, že mu žádný právní předpis neukládá povinnost seznam vést, nemůže být jeho nepředložení považováno za neposkytnutí součinnosti.

[10] Ve vyřízení námitek ze dne 18. 12. 2023, č. j. ČTÚ-19 289-636/V. vyř. – KoJ, žalovaný uvedl, že mu v rámci kontroly plnění povinností podle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích žalobce předložil dokument, který se neshodoval s dokumentem, který obdržel zákazník v rámci oznámení o zvýšení cen služeb. Zákazníkem předložený dokument neobsahoval informaci o jeho právu vypovědět smluvní vztah z důvodu nesouhlasu s novými podmínkami, aniž by mu vznikly další náklady. Žalobcem předložená verze téhož dokumentu ovšem tuto informaci obsahovala a žalobce žalovanému výslovně uvedl, že tato informace byla účastníkům sdělována v rámci oznámení o zvýšení cen internetových služeb. S ohledem na tento rozpor tedy žalovaný přistoupil k požadavku, aby žalobce zpracoval a předložil jmenný seznam všech účastníků, kterým byla na konci roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek, s alespoň jedním kontaktním údajem. Tím se žalovaný snažil provést kontrolu, zda ostatní účastníci byli informováni o jejich právu vypovědět smluvní vztah bez dalších nákladů v případě nesouhlasu s novými podmínkami. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobci nesdělil, že by jeho povinností bylo takový seznam vést, nýbrž požadoval, aby jej žalobce za účelem provedení kontroly zpracoval. Pokud tedy žalobce není schopen seznam zpracovat, stává se nesoučinným. Žalovaný tudíž námitky žalobce zamítl a ponechal v platnosti kontrolní závěr, že žalobce nesplnil povinnosti dle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích a dle § 10 odst. 2 kontrolního řádu.

[11] Na základě provedené kontroly žalovaný dle § 78 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), zahájil vůči žalobci z moci úřední řízení ve věci přestupku podle § 118 odst. 14 písm. u) zákona o elektronických

[12] Rozhodnutím ze dne 20. 5. 2024, č. j. ČTÚ-1 313/2024-636/III. vyř. – VoT, žalovaný uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 118 odst. 14 písm. u) zákona o elektronických komunikacích, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v rozporu s § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích neinformoval v oznámení o změně smluvních podmínek ze dne 27. 12. 2022, jmenovaného zákazníka o jeho právu vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by mu vznikly jakékoli další náklady, jestliže s novými podmínkami nesouhlasí. Žalobce byl dále uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 15

odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, kterého se měl dopustit tím, že neposkytl jako kontrolovaná osoba potřebnou součinnost při kontrole, když v rozporu s § 10 odst. 2 kontrolního řádu nedoložil žalovanému jakožto kontrolnímu orgánu do 13. 7. 2023 seznam všech účastníků, kterým byla ke konci roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek, čímž zabránil žalovanému v provedení kontroly, zda všechny své účastníky, kterým se měnily smluvní podmínky v posuzovaném období, žalobce informoval v souladu s § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích. Za uvedené přestupky byla žalobci podle § 118 odst. 26 písm. b) zákona o elektronických komunikacích ve spojení s § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložena úhrnná pokuta ve výši 100 000 Kč a dále mu byla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

[13] Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 5. 6. 2024 rozklad, který předseda Rady žalovaného rozhodnutím ze dne 26. 8. 2024, č. j. ČTÚ-23 191/2024-603, zamítl a rozkladem napadené rozhodnutí potvrdil.

[14] Rozhodnutí o rozkladu napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, v níž namítal, že oprávnění kontrolního orgánu požadovat poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahujících se k předmětu kontroly nebo k činnosti kontrolované osoby, založené § 8 písm. c) kontrolního řádu, a s tím související povinnost kontrolované osoby poskytnout potřebnou součinnost, nemohou být bezbřehé. Základním omezením je účel kontroly, jakož i skutečnost, že „řízení o kontrole“ je podle žalobce údajně řízením správním, v jehož rámci se uplatňují zásady výkonu veřejné správy, a to zejména zásada proporcionality a minimalizace zásahu. Z toho vyplývá, že kontrolní orgán je povinen šetřit práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby, co možná nejméně ji zatěžovat a postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Zároveň, lze-li určitého účelu dosáhnout způsobem, který kontrolovanou osobu zatěžuje výrazně méně, jsou kontrolní orgány povinny postupovat tímto méně zatěžujícím způsobem. Dle žalobce se žalovaný těmito námitkami nezabýval a žádným způsobem nevysvětlil, z jakého důvodu nelze požadovaného účelu kontroly dosáhnout méně invazivními prostředky, přičemž naopak zvolil prostředek pro žalobce nejvíce zatěžující a z hlediska zneužitelnosti informací nejvíce nebezpečný.

[15] Žalobci dále podle jeho názoru nemůže být přičítáno k tíži, pokud neposkytne kontrolnímu orgánu informace, jejichž shromažďování ani uchovávání mu žádný předpis nepřikazuje. Žalobce nesouhlasil s tím, že postačí existence veřejného zájmu na uchovávání a případném předložení informací. Pokud měl zákonodárce v úmyslu, aby poskytovatelé telekomunikačních služeb plnili povinnosti prokazatelně, pak mohl takový požadavek vtělit do zákona, což však neučinil. Dle žalobce žalovaný rovněž nerespektoval zásadu materiální pravdy, kdy jeho rozhodnutí je založeno na ničím nepodložených a neprokázaných domněnkách. Tvrzení žalovaného, že žalobce musí vést databázi účastníků obsahující informace o jejich konkrétních tarifech a disponovat systémem umožňujícím kontrolu uhrazení plateb a přiřazení vyšší ceny, jsou spekulací správního orgánu, která nemá jakoukoliv oporu ve spise. Proto žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné a nepřezkoumatelné.

[16] Žalobce se dále domnívá, že § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích umožňuje vícero výkladů, přičemž s ohledem na tuto skutečnost nelze dospět k jednoznačnému závěru, že by žalobce nesplnil povinnost založenou tímto ustanovením. I kdyby však žalovaný dospěl k závěru o naplnění znaků skutkové podstaty daného

pokračování

přestupku, zcela v tomto případě podle žalobce schází materiální stránka přestupkového jednání, neboť žalobce umožňuje účastníkům vypovědět smlouvu kdykoliv i bez udání důvodu a fakticky bez jakýchkoliv sankcí. Zákazník tak byl oprávněn smlouvu vypovědět bez sankce kdykoliv bez ohledu na to, zda došlo ke změně smluvních podmínek, či nikoliv. Zákazník tedy nemohl být žádným způsobem zkrácen na svých právech. Ze skutečnosti, že zákazník své právo vypovědět závazek ze smlouvy bez sankcí v důsledku změny obchodních podmínek řádně uplatnil, lze dle žalobce dovozovat, že zákazníkovi toto právo bylo známo. Zákazník tedy disponoval veškerými informacemi a žalobce v otázce informování zákazníka o jeho právech nepochybil.

[17] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 2. 2025, č. j. 3 A 83/2024-56, žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[18] Městský soud v první řadě dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť obsahuje zcela dostatečné vypořádání rozkladových námitek.

[19] K námitkám ohledně přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu městský soud uvedl, že podstata tohoto přestupku spočívá v samotném neposkytnutí součinnosti (jinými slovy neposkytnutí požadovaných informací), nikoliv v tom, že by kontrolovaná osoba nevytvářela určité dokumenty. Dle městského soudu není pro naplnění skutkové podstaty daného přestupku rozhodné, zda kontrolovaná osoba měla povinnost obstarávat, uchovávat, archivovat či vůbec pořizovat dokumenty požadované kontrolním orgánem. Skutečnost, že právní předpis neukládá vést či udržovat určitou evidenci nebo uchovávat určité dokumenty, ještě podle městského soudu nevylučuje, aby kontrolovaná osoba takové dokumenty ve své dispozici měla. Městský soud tedy nepovažoval za důvodnou námitku, podle níž žalobci žádný právní předpis neukládá shromažďovat a uchovávat údaje požadované žalovaným. Z hlediska spáchání dotčeného přestupku bylo podle městského soudu rozhodující posoudit, zda žalobce poskytl žalovanému jako kontrolnímu orgánu potřebnou součinnost, nikoli zda má zákonnou povinnost požadované dokumenty uchovávat.

[20] Dle městského soudu je z vyjádření žalobce v průběhu řízení zřejmé, že žalobce sice uvedl, že seznamem nedisponuje, ovšem nevyloučil, že by vůbec nedisponoval údaji, na jejichž základě by měl seznam vytvořit. Naopak implicitně připustil, že tyto údaje má k dispozici, když pro případ, že žalovaný setrvá na požadavku jejich předložení, požadoval vysvětlení a prodloužení lhůty k jejich poskytnutí. V protokolu o kontrole žalovaný žalobce podrobně informoval o důvodech požadavku na doložení seznamu. Žalobci tedy byly tyto důvody známy a měl možnost na ně reagovat. Žalobce však nevysvětlil ani nedoložil, proč nemůže požadované informace poskytnout, ani žalovanému nenabídl jinou, podle něj méně zatěžující variantu součinnosti. Z obsahu jak prvostupňového, tak i žalobou napadeného rozhodnutí je srozumitelné, z jakého důvodu bylo po žalobci žádáno předložení seznamu. Žalovaný k tomu přistoupil, neboť měl důvodné podezření ohledně manipulace žalobce s předloženými podklady. Na jejich základě si tedy žalovaný nemohl ověřit, zda byli zákazníci žalobcem řádně informováni o možnosti při změně smluvních podmínek vypovědět smlouvu bez dalších sankcí, a musel tedy přistoupit k požadavku na předložení seznamu.

[21] Dle městského soudu pak žalovaný zároveň podrobně vysvětlil, proč nepovažuje svůj požadavek za nadměrně zatěžující ani nebezpečný, jakož i to, že žalobce požadovanými

informacemi prokazatelně disponuje, ač možná ne v požadované struktuře. Žalovaný rovněž detailně vysvětlil, že žalobce musí mít k dispozici databázi zákazníků, z níž může požadované informace předložit. Městský soud podotkl, že žalobce v podané žalobě nijak nespecifikoval, v jaké rovině jej měl požadavek na předložení seznamu zatěžovat, proč jej nebyl schopen splnit, případně jaké konkrétní potíže by mu jeho splnění přineslo. Soud se ztotožnil s argumentací žalovaného, že žalobce musí zcela nepochybně disponovat databází svých zákazníků, v níž vede údaje ohledně jejich tarifů, neboť i s ohledem na rozsah provozované činnosti musí údaje o jednotlivých zákaznících evidovat.

[22] Městský soud rovněž souhlasil se žalovaným, že za situace, kdy žalobce pouze obecně namítá, že žalovaný měl využít méně zatěžující prostředek, aniž by ovšem sám navrhl jeho podobu, nelze hovořit o poskytnutí potřebné součinnosti. Žalobce mohl požadované údaje poskytnout alespoň částečně, resp. postupně, ani tímto způsobem však součinnost neprojevil.

[23] K námitce žalobce týkající se zneužitelnosti informací městský soud konstatoval, že oprávněné úřední osoby mají ze zákona povinnost zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděly v souvislosti s řízením a které v zájmu zajištění řádného výkonu veřejné správy nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny, nestanoví-li zákon jinak (§ 15 odst. 3 správního řádu), stejně tak kontrolující mají povinnost zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli v souvislosti s kontrolou nebo s úkony předcházejícími kontrole, a rovněž tak povinnost nezneužívat takto získaných informací, přičemž tato povinnost trvá i po skončení jejich pracovněprávního nebo jiného vztahu (§ 20 odst. 1 a 2 kontrolního řádu). Mezi takové skutečnosti, o nichž jsou oprávněné úřední osoby a kontrolující povinni zachovávat mlčenlivost, nepochybně patří i údaje o zákaznících kontrolované osoby.

[24] Co se týče námitek žalobce směřujících proti závěru o spáchání přestupku podle § 118 odst. 14 písm. u) zákona o elektronických komunikacích, městský soud uvedl, že se neztotožnil s žalobcem, že by § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích bylo možné vykládat různými způsoby. Naopak dle městského soudu z daného ustanovení jednoznačně vyplývají tři podmínky, které musí poskytovatel služby splnit v případě změny smluvních podmínek. První z nich spočívá v tom, že si strany možnost jednostranné změny smluvních podmínek předem dohodly. Druhou podmínkou je, že poskytovatel služby informuje účastníka o změně v textové podobě jasným a srozumitelným způsobem, a to nejpozději měsíc před nabytím účinnosti změny. Třetí podmínku pak představuje povinnost informovat účastníka o jeho právu vypovědět závazek ze smlouvy bez dalších nákladů při nesouhlasu s novými podmínkami, a to zároveň s poskytnutím informace o učiněné změně smlouvy. Tuto třetí podmínku žalobce porušil. Dle městského soudu lze § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích vykládat jednoznačně, přičemž žalovaný postupoval v souladu s tímto výkladem. Žalobce pak v podané žalobě ani blíže nespecifikuje, jakými jinými způsoby by bylo možné toto ustanovení interpretovat.

[25] K námitce žalobce, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, městský soud uvedl, že s ohledem na to, že došlo k naplnění formálních znaků přestupku podle § 118 odst. 14 písm. u) zákona o elektronických komunikacích, byl naplněn i jeho materiální znak, neboť v průběhu správního řízení nenastaly mimořádné okolnosti, na jejichž základě by došlo ke snížení společenské škodlivosti jednání natolik, že by materiální stránka

pokračování

přestupku absentovala. Soud přitom odkázal také na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[26] Dále městský soud připomněl, že podstata přestupku podle § 118 odst. 14 písm. u) zákona o elektronických komunikacích spočívá v neinformování zákazníka o jeho právu vypovědět smlouvu bez dalších sankcí, nikoli v neumožnění tuto smlouvu vypovědět. Smyslem § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích je totiž ochrana zákazníků prostřednictvím informační povinnosti poskytovatele služby. Účelem této informační povinnosti je pak zmírňovat informační nerovnováhu mezi poskytovateli služby a jejich zákazníky. Dle městského soudu se žalobce nemůže zprostit odpovědnosti za spáchání přestupku tvrzením, že obecně umožňuje svým zákazníkům vypovědět smlouvu bez sankce, neboť pro naplnění dané skutkové podstaty je rozhodné, zda byla splněna informační povinnost, tedy zda měl zákazník možnost seznámit se se svým právem vypovědět závazek ze smlouvy a mohl jej tak řádně využít.

[27] Městský soud rovněž zdůraznil, že existenci materiálního znaku přestupku nevyklučuje ani tvrzení žalobce, že zákazník musel o svém právu vypovědět závazek ze smlouvy vědět, když ho uplatnil. Naopak se soud ztotožnil se žalovaným, že žalobce svým jednáním zákazníku podstatným způsobem ztížil uplatnění jeho práva, přičemž toto jednání je zapotřebí hodnotit jako společensky škodlivé.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[28] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. V ní namítá, že v napadeném rozsudku soud nepřipustně rozšiřuje skutek vymezený žalovaným. Stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, kterého se měl dopustit tím, že jakožto kontrolovaná osoba neposkytl potřebnou součinnost při kontrole, když nepředložil kontrolnímu orgánu seznam všech účastníků, kterým byla ke konci roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek. Předmětem posuzování je tedy dle stěžovatele pouze otázka poskytnutí součinnosti spočívající v předložení uvedeného seznamu, nikoliv poskytnutí či neposkytnutí jakékoliv součinnosti.

[29] Pokud soud stěžovateli vyčítá, že sice uvedl, že seznamem nedisponuje, jednoznačně však nevyloučil, že by vůbec nedisponoval požadovanými údaji, ani nevysvětlil, proč nemůže požadované informace poskytnout, ani žalovanému nenabídl jinou, dle jeho názoru méně zatěžující variantu součinnosti, nepřipustně tím soud rozšiřuje skutek vymezený správním orgánem. Žalovaný za přestupek totiž považuje opomenutí stěžovatele spočívající v neposkytnutí součinnosti výlučně tím, že stěžovatel nepředložil požadovaný seznam, a nikoliv tím, že by neposkytl kontrolnímu orgánu součinnost jiným způsobem, jak skutek rozšiřuje soud. Skutek přitom musí být vymezen tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným. Dle stěžovatele tedy soud měl posuzovat výlučně otázku, zda měl stěžovatel povinnost poskytnout žalovanému daný seznam (což soud podle stěžovatele neposoudil řádně), a nikoliv jakousi další nesoučinnost stěžovatele.

[30] Stěžovatel dále tvrdí, že žalovaný ani soud nerozlišovali mezi „kontrolním řízením“ a řízením o přestupku. I kdyby stěžovatel měl v průběhu „kontrolního řízení“ v rámci poskytnutí součinnosti povinnost žalovanému jasně sdělit, že údaje nemá k dispozici, a navrhnout jiný způsob řešení, nejedná se o takové povinnosti, pro které by bylo se

stěžovatelem vedeno přestupkové řízení, a tudíž nemůže být taková povinnost pro účely tohoto řízení relevantní. Naopak v přestupkovém řízení vedeném pro skutek spočívající v nezaslání seznamu nemůže být s ohledem na zásadu materiální pravdy a zásadu vyšetřovací po stěžovateli požadováno, aby se aktivně bránil tvrzením, že „*požadovanými daty disponuje*“, resp. absence takové obrany mu nemůže být přičítána k tíži. Obviněný z přestupku totiž není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení ani o nich nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy. Podle stěžovatele správní spis neobsahuje žádný důkaz k tvrzení, že stěžovatel požadovanými údaji disponoval.

[31] Dle stěžovatele městský soud nezákonně obrací důkazní břemeno a namísto toho, aby žalovaného poučil o jeho povinnosti tvrdit a prokazovat, vyčítá stěžovateli, že aktivně netvrdil a neprokazoval neexistenci určité skutečnosti. Takový postup by podle stěžovatele teoreticky mohl být přípustný dle § 17 odst. 1 kontrolního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, kdy odpovědnost za příslušný správní delikt byla podle stěžovatele objektivní, pouze s možností se vyvinut. Dle aktuálně účinné právní úpravy však není možné takto postupovat. S ohledem na to, že žalovaný v rámci řízení nikterak neprokázal, že by stěžovatel požadovanými údaji disponoval, nemůže být jejich nepředložení považováno za neposkytnutí součinnosti. V důsledku toho tedy nemohlo být prokázáno, že se stěžovatel přestupku dopustil.

[32] Stěžovatel je dále přesvědčen, že se městský soud nesprávně vypořádal s jeho argumentací ohledně přestupku podle § 118 odst. 14 písm. u) zákona o elektronických komunikacích. Poukazuje zejména na skutečnost, že tvrdil nejen to, že svým zákazníkům umožňuje smlouvu kdykoliv ukončit, ale také, že zákazníci jsou o tomto svém právu informováni mj. ve smluvních podmínkách, přičemž seznámení s nimi zákazník potvrdil. Dle stěžovatele byl zákazník řádně informován o svém právu závazek kdykoliv bez sankce vypovědět, přičemž tohoto svého práva řádně využil, jak vyplývá i ze správního spisu. Nesprávný byl pak až následný postup stěžovatele. Případné neinformování zákazníka v samotném souboru, jenž byl přílohou e-mailu, tak nemělo a ani nemohlo mít žádné negativní důsledky pro jeho práva. Z tohoto důvodu se stěžovatel domnívá, že jemu vytýkané jednání zcela postrádá materiální znaky přestupku.

[33] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[34] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obě žalobou napadená rozhodnutí a také na své vyjádření k žalobě. Závěry městského soudu považuje za plně srozumitelné, přesvědčivým způsobem odůvodněné a v plném rozsahu se s nimi ztotožňuje. Žalovaný je přesvědčen, že si stěžovatel nesprávně vykládá určité pasáže napadeného rozsudku. Žalovaný se ztotožnil se závěrem, že pokud stěžovatel tvrdí skutečnosti, které mají vyvrátit doposud zjištěný skutkový stav (podle něhož stěžovatel požadovanými informacemi, nezbytnými pro vytvoření seznamu, musel reálně disponovat), je nutné, aby svá tvrzení v tomto ohledu přinejmenším řádně konkretizoval.

[35] Dle žalovaného nelze souhlasit ani s námitkou stěžovatele, podle níž došlo k porušení zásady materiální pravdy. Žalovaný postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Skutkový stav byl v řízení zjištěn řádně, přičemž stěžovatel se jej snažil vyvrátit pouze obecnými a nijak nespecifikovanými tvrzeními, která nemohla vyvolat rozumné pochybnosti o dosud

pokračování

zjištěných skutkových okolnostech. K námitce týkající se důkazního břemene žalovaný poznamenává, že v řízeních o přestupku nelze hovořit o důkazním břemenu v pravém slova smyslu, nýbrž spíše o důkazní povinnosti či povinnosti k objasnění skutkového stavu věci, přičemž odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz).

[36] Žalovaný dále poukazuje na to, že zjištěný skutkový stav nijak nevypovídá o tom, že by stěžovatel zákazníka v oznámení řádně informoval o jeho právu bez sankce vypovědět závazek ze smlouvy. Naopak v řízení bylo prokázáno, že v oznámení poučení o tomto právu zcela absentovalo a ani následným postupem stěžovatele nebyla informace poskytnuta řádně. Ve všeobecných obchodních podmínkách stěžovatele pak rovněž informace o možnosti vypovědět smlouvu bez další sankce chybí. Dle žalovaného byla také materiální stránka přestupku bezpochyby naplněna, když došlo k podstatnému ztížení uplatnění práva zákazníka vypovědět závazek. Žalovaný je přesvědčen, že v dané věci městský soud rozhodl plně po právu, a proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[37] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[38] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkami stěžovatele vztahujícími se k přestupku podle § 118 odst. 14 písm. u) zákona o elektronických komunikacích.

[39] Podle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích, „[p]oskytovatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací, jiné než je interpersonální komunikační služba nezávislá na číslech, může změnit smluvní podmínky, je-li to ujednáno a jestliže v textové podobě jasným a srozumitelným způsobem informoval účastníka o veškerých změnách smluvních podmínek nejpozději 1 měsíc před nabytím účinnosti změny smlouvy a zároveň ho informoval o jeho právu vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by mu vznikly jakékoli další náklady, jestliže s novými podmínkami nesouhlasí. Právo vypovědět závazek ze smlouvy je možné uplatnit do 1 měsíce po doručení oznámení. Účastník má právo bezplatně vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by mu vznikly jakékoli další náklady, pouze v případě, nejsou-li pro něj navrhované změny výhradně přínosné, nejsou-li čistě administrativní povahy a s neutrálními dopady, nebo pokud smlouva nebyla změněna na základě změny právní úpravy nebo v případě změny smlouvy podle § 63 odst. 11.“.

[40] Podle § 118 odst. 14 písm. u) zákona o elektronických komunikacích, „[p]odnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť nebo poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací se dopustí přestupku tím, že nevyrozumí účastníka v zákonem stanovené lhůtě

o změně smlouvy nebo o jeho právu bez sankce vypovědět závazek ze smlouvy podle § 63b odst. 5“.

[41] Stěžovatel namítal, že městský soud se nesprávně vypořádal s jeho argumentací, když nezohlednil, že stěžovatel tvrdil nejen to, že svým zákazníkům umožňuje smlouvu kdykoliv ukončit, ale také, že zákazníci jsou o tomto svém právu informováni mj. ve smluvních podmínkách. Tuto námitku Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou. Stěžovatel svou žalobní argumentaci založil na tom, že svým zákazníkům nad rámec svých zákonných povinností umožňuje smlouvu vypovědět kdykoliv i bez udání důvodu jako jakýsi „bonus“, přičemž v této souvislosti pouze odkázal na čl. 9.9 všeobecných obchodních podmínek. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že se stěžovatel tímto způsobem nemůže zprostit odpovědnosti za spáchání přestupku podle § 118 odst. 14 písm. u) zákona o elektronických komunikacích. Nejvyšší správní soud poznamenává, že čl. 9.9 všeobecných podmínek, na který stěžovatel odkazuje, ani žádná jiná jejich část neobsahuje informaci o možnosti zákazníka vypovědět závazek ze smlouvy v případě změny smluvních podmínek bez dalších sankcí tak, jak vyžaduje § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích. Ani z dalšího obsahu správního spisu nevyplývá, že by stěžovatel jakýmkoliv způsobem splnil svou informační povinnost vůči zákazníkovi, ať už prostřednictvím „Oznámení o zvýšení cen internetových služeb“ či svých webových stránek. Navíc Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že o právu vypovědět smlouvu za daných okolností je třeba zákazníka informovat současně s informací o připravovaných změnách smluvních podmínek.

[42] Stěžovatel se rovněž domnívá, že jeho jednání popsané v rozhodnutí žalovaného zcela postrádá materiální stránku přestupku. V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za nutné nejprve připomenout, že již samotná definice přestupku uvedená v § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky hovoří o společenské škodlivosti jakožto o jednom z obligatorních znaků přestupku. Pro to, aby bylo možné hovořit o přestupku, tedy musí být současně naplněna jeho formální i materiální stránka. V obecné rovině přitom platí, že materiální stránka přestupku se presumuje, tj. je dána již naplněním skutkové podstaty přestupku (resp. dříve též tzv. jiného správního deliktu, srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, a ze dne 2. 3. 2023, č. j. 8 As 74/2021-54). O nenaplnění materiální stránky přestupku je možné uvažovat zejména v hraničních případech, „pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo obrožen právem chráněný zájem společnosti“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, a u jiného správního deliktu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 As 321/2018-31). V takových případech se pak správní orgány musí otázkou naplnění materiální stránky přestupku (dříve i jiného správního deliktu) explicitně zabývat i v odůvodnění svých rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62). V nyní posuzovaném případě však žádné takové výjimečné okolnosti, které by snížily společenskou škodlivost jednání stěžovatele do té míry, že by materiální stránka přestupku nebyla dána, nenastaly.

[43] Stěžovatel namítal, že materiální stránka přestupku není naplněna, jelikož zákazník byl řádně informován o svém právu závazek kdykoliv bez sankce vypovědět, přičemž tohoto svého práva využil. Nesprávný byl až následný postup stěžovatele, ovšem

pokračování

neinformování zákazníka v souboru obsaženém v e-mailu nemělo a ani nemohlo mít podle stěžovatele žádné negativní důsledky pro práva zákazníka. Jak již bylo uvedeno výše, z obsahu správního spisu nevyplývá, že by stěžovatel splnil svou informační povinnost. O nenaplnění materiální stránky přestupku nemůže být řeč tím spíše, že stěžovatel měl tuto povinnost vůči zákazníkovi v rámci své podnikatelské činnosti. Zákazníkovi, který má v tomto vztahu postavení slabší smluvní strany, stěžovatel svým jednáním, resp. opomenutím, podstatným způsobem ztížil uplatnění jeho práva. Samotný fakt, že se zákazník ze smluvního vztahu, s jehož novými podmínkami nesouhlasil, nakonec vyvázal, nezabývá stěžovatele jeho povinnosti dle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích ani odpovědnosti za její porušení, jak je stanovena v § 118 odst. 14 písm. u) téhož zákona. Není přitom pravdou, že by porušení této povinnosti stěžovatele nemělo žádný vliv na uplatnění práva zákazníka vypovědět smlouvu. Právě z toho důvodu, že zákazník nebyl o tomto právu řádně informován, nemohl adekvátně reagovat na neoprávněné požadavky pracovnice stěžovatele (jejíž jednání je stěžovateli plně přičitatelné, jakkoli za něj přímo nebyl postižen), aby smlouvu vypověděl k určitému pozdějšímu datu, s tím, že mu následně byla za toto další období účtována již vyšší cena, se kterou nesouhlasil.

[44] Dále stěžovatel tvrdí, že městský soud v napadeném rozsudku nepřipustně rozšiřuje žalovaným vymezený skutek, jímž měl stěžovatel spáchat přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu.

[45] Podle § 8 písm. c) kontrolního řádu, „[k]ontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly dále oprávněn požadovat poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahujících se k předmětu kontroly nebo k činnosti kontrolované osoby (dále jen „podklady“); v odůvodněných případech může kontrolující zajišťovat originální podklady“.

[46] Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu, „[k]ontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá“.

[47] Podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, „[f]yzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2“.

[48] Žalovaný daný skutek vymezil ve výroku svého rozhodnutí takto: „[N]eposkytl jako kontrolovaná osoba potřebnou součinnost při kontrole zahájené dne 4. 5. 2023, čj. ČTÚ-19 289/2023-636, když na základě Žádosti o doložení podkladů a informací k zahájené kontrole ze dne 20. 6. 2023, která byla obviněnému doručena dne 21. 6. 2023, nepředložil správnímu orgánu do 13. 7. 2023 seznam všech účastníků, kterým byla ke konci roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek, čímž zamezil správnímu orgánu provedení kontroly, zda všechny své účastníky, kterým se měnily smluvní podmínky v posuzovaném období, informoval v souladu s § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích, kdy tímto došlo k porušení § 10 odst. 2 kontrolního řádu.“

[49] Takto vymezený skutek městský soud nijak „nerozšířil“, pouze se věnoval žalobním námitkám stěžovatele, a to mj. zcela vágnímu a nekonkrétnímu tvrzení stěžovatele, že požadavek žalovaného jakožto kontrolního orgánu na předložení seznamu zákazníků

stěžovatele, jimž stěžovatel na konci roku 2022 oznámil zvýšení cen poskytovaných služeb, údajně odporoval zásadě minimalizace zásahu do práv kontrolované osoby, jež má podle stěžovatele vyplývat z § 9 písm. b) kontrolního řádu, a že účelu kontroly mělo být dosaženo méně invazivními prostředky. K tomu městský soud (obdobně jako předtím předseda Rady žalovaného, na jehož argumentaci stěžovatel v žalobě nereagoval) zcela správně zdůraznil, že stěžovatel během kontroly (ani později) nespecifikoval, jakým jiným, méně zatěžujícím způsobem mělo být dosaženo účelu kontroly, tedy ověření, zda u těchto zákazníků stěžovatel splnil svou informační povinnost dle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích týkající se práva zákazníka za daných okolností vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by mu vznikly jakékoli další náklady, nota bene v situaci, kdy vyšlo najevo, že stěžovatel nejenže tuto informační povinnost vůči zákazníkovi V. P. nesplnil, ale navíc se následně snažil toto své protiprávní jednání zakrýt tím, že žalovanému předložil jinou verzi „Oznámení o zvýšení cen internetových služeb“, kterou tomuto zákazníkovi vůbec nezaslal a která, na rozdíl od verze, jež mu byla skutečně zaslána, informaci dle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích obsahovala.

[50] Právě v této souvislosti městský soud (obdobně jako v žalobou napadeném rozhodnutí předseda Rady žalovaného) stěžovateli připomněl, že během kontroly (ani později), stěžovatel nezpochybňoval, že by požadovanými údaji (tedy jmény a příjmeními zákazníků, jimž měly být navýšeny ceny služeb, a kontakty na ně) nedisponoval, pouze tvrdil, že by jejich uspořádání do jediného dokumentu, tedy seznamu, pro něj představovalo nepřiměřené náklady (což navíc stěžovatel během kontroly ani později nedoložil). Právě v neposkytnutí těchto požadovaných údajů, k čemuž byl stěžovatel dle § 8 písm. c) kontrolního řádu povinen, žalovaný i městský soud spatřovali neposkytnutí potřebné součinnosti kontrolované osoby ve smyslu § 10 odst. 2 kontrolního řádu, které naplňuje skutkovou podstatu přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu. O jakémkoli „rozšíření“ skutkové podstaty přestupku městským soudem tedy nemůže být vůbec řeči.

[51] Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje se závěrem žalovaného i městského soudu, že stěžovatel zcela nepochybně musí disponovat takovými základními údaji o svých zákaznících, které mu vůbec umožňují „dělat tento byznys“, tzn. stěžovatel musel mít přinejmenším v době kontroly nepochybně přehled o tom, kterým svým zákazníkům v daném období oznámil navýšení cen služeb, a nepochybně disponoval i příslušným kontaktem na každého takového svého zákazníka, jinak by s ním nemohl komunikovat a zvýšení cen mu oznámit. To ostatně stěžovatel během kontroly nejenže nepopřel, ale vlastně nepřímou potvrdil, když kontrolnímu orgánu nesdělil, že by těmito údaji nedisponoval, ale oznámil mu, že by jejich shromáždění do jediného dokumentu (seznamu) bylo pro něj příliš náročné a nákladné. Tento „seznam“, který od stěžovatele žalovaný požadoval, je přitom jen jiné označení pro prostý soupis těchto požadovaných údajů, nikoliv požadavek na vytvoření jakéhosi kvalifikovaného dokumentu, který by musel z hlediska své formy či obsahu dostat nějakým dalším dodatečným požadavkům. Žalovaný tedy jakožto kontrolní orgán v souladu s § 8 písm. c) ve spojení s § 10 odst. 2 kontrolního řádu nepožadoval po stěžovateli nic jiného než předložení tohoto prostého soupisu základních údajů o jeho zákaznících, aby mohl zkontrolovat, zda stěžovatel ve vztahu k nim splnil informační povinnost vyplývající z § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích. Tím, že stěžovatel poskytnutí těchto údajů poté, co mu žalovaný účel tohoto požadavku podrobně vysvětlil, bez racionálního vysvětlení (srov. přiměřeně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2019, č. j. 8 As 300/2018-35, a ze dne 25. 5. 2018,

pokračování

č. j. 4 As 92/2018-35) odmítl, a tak daný účel kontroly zmařil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2023, č. j. 8 As 74/2021-54), se zcela nepochybně dopustil přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu. Opět o tom, že by v této souvislosti žalovaný či městský soud v navazujícím správním řízení a soudním řízení správním na stěžovatele přenášeli důkazní břemeno či se zpronevěřili zásadě materiální pravdy, nemůže být řeči.

[52] Není přitom ani zřejmé, kam stěžovatel míří svým tvrzením, že postup žalovaného „by teoreticky bylo možné považovat za přijatelný v době, kdy odpovědnost za uvedený správní delikt byla prakticky objektivní s možností se vyvinít podle ust. § 17 odst. 1 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, ve znění účinném do 30. 06. 2017; zákonem č. 183/2017 Sb. však bylo otočení důkazního břemene zrušeno a není tak možné v těchto intencích nadále postupovat v rozporu se zákonem“. Odpovědnost právnické osoby jakož i podnikající fyzické osoby za tzv. jiné správní delikty byla v kontrolním řádu (§ 16 a § 17 kontrolního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2017) stejně jako v mnoha dalších zvláštních zákonech před 1. 7. 2017, kdy vstoupil v účinnost nynější zákon o odpovědnosti za přestupky, koncipována zcela obdobně, jak je dnes obecně stanovena odpovědnost právnických a podnikajících fyzických osob za přestupky v § 20 až § 23 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy jako odpovědnost objektivní, pouze s možností liberace, přičemž liberační důvod dle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky plně odpovídá liberačnímu důvodu, který obsahoval § 17 odst. 1 kontrolního řádu (a mnoho dalších zvláštních zákonů), ve znění účinném do 30. 6. 2017. Stěžovatel přitom ani nenamítá, že by prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby danému přestupku zabránil. Jeho argumentace dřívější úpravou odpovědnosti za jiné správní delikty v kontrolním řádu se tedy zcela míjí s podstatou posuzované věci.

[53] Obdobně nesrozumitelná je pak rovněž námitka, podle níž žalovaný ani soud nerozlišovali mezi „kontrolním řízením“ a řízením o přestupku. V první řadě je třeba zdůraznit, že provádění kontroly dle kontrolního řádu není žádným „řízením“ (tím méně pak „správním řízením“ ve smyslu části druhé a třetí správního řádu, jehož účelem je dle § 9 správního řádu vydání správního rozhodnutí), ale ve smyslu § 1 odst. 1 kontrolního řádu jde o „postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků, jiných orgánů a právnických nebo fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy (dále jen „kontrolní orgán“), při kontrole činnosti orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků, jiných orgánů, právnických a fyzických osob (dále jen „kontrolovaná osoba“)“. Právě při tomto kontrolním postupu dospěl žalovaný jakožto kontrolní orgán k závěru, že jednak stěžovatel v rozporu s § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích neinformoval v oznámení o změně smluvních podmínek ze dne 27. 12. 2022 svého zákazníka, V. P., o jeho právu vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by mu vznikly jakékoli další náklady, jestliže by s novými podmínkami nesouhlasil, jednak že stěžovatel neposkytl jako kontrolovaná osoba potřebnou součinnost při dané kontrole, když v rozporu s § 10 odst. 2 kontrolního řádu nedoložil žalovanému jakožto kontrolnímu orgánu seznam všech účastníků, kterým byla ke konci roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek, čímž zabránil žalovanému v provedení kontroly ohledně splnění informační povinnosti dle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích vůči těmto zákazníkům. V návaznosti na tyto kontrolní závěry zahájil žalovaný správní (přestupkové) řízení, v němž rozhodl o tom, že první popsané protiprávní jednání naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku dle § 118 odst. 14 písm. u) zákona o elektronických komunikacích, zatímco druhým popsaným jednáním

stěžovatel naplnil znaky skutkové podstaty přestupku (který je svou povahou pořádkovým deliktem) dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu. Podle § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky přitom v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Opět tedy není vůbec zřejmé, o jakém nerozlišování mezi „kontrolním řízením“ a řízením o přestupku stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce hovoří.

IV.

Závěr a náklady řízení

[54] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

[55] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. května 2026

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu